

EUROPAPARLAMENTET

2004

2009

Plenarhandling

SLUTLIG VERSION
A6-0022/2004

19.10.2004

BETÄNKANDE

om rådets femte årliga rapport enligt tillämpningsbestämmelse 8 i
Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport
(2004/2103(INI))

Utskottet för utrikesfrågor

Föredragande: Raül Romeva Rueda

INNEHÅLL

	Sida
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	5
MOTIVERING.....	14
YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INTERNATIONELL HANDEL.....	20
ÄRENDETS GÅNG	23

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om rådets femte årliga rapport enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport (2004/2103(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av rådets femte årliga rapport enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport¹,
- med beaktande av användarhandboken till Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport, i den form den överenskommits om av arbetsgruppen för export av konventionella vapen den 28 oktober 2003 (14283/2003),
- med beaktande av rådets gemensamma ståndpunkt 2003/468/GUSP av den 23 juni 2003 om kontroll av vapenförmedling²,
- med beaktande av den europeiska säkerhetsstrategin som antogs av rådet den 12 december 2003,
- med beaktande av den europeiska strategin mot spridning av massförstörelsevapen, som antogs av rådet den 12 december 2003 och syftar bland annat till att stärka politiken och förfarandena för exportkontroll,
- med beaktande av artikel 17 i EU-fördraget och artikel 296 i EG-fördraget,
- med beaktande av sin resolution av den 25 september 2003³ om rådets fjärde årliga rapport enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport⁴,
- med beaktande av sin resolution av den 20 november 2003 om meddelandet från kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén ”Europeiskt försvar – industri- och marknadsfrågor: På väg mot en EU-politik för försvarsutrustning”⁵,
- med beaktande av sin resolution av den 22 april 2004 om de mänskliga rättigheterna i världen 2003 och Europeiska unionens politik på området⁶,
- med beaktande av sin resolution av den 18 december 2003⁷ om att upphäva av unionens embargo på vapenexport i Kina,

¹ EUT C 320, 31.12.2003, s. 1.

² EUT L 156, 25.6.2003, s. 79.

³ P5_TA(2003)0418.

⁴ EGT C 319, 19.12.2002, s. 1.

⁵ P5_TA(2003)0522.

⁶ P5_TA(2004)0376.

⁷ P5_TA(2003)0599.

- med beaktande av sina tidigare resolutioner av den 6 juli 2000 om Herrens motståndsmåls (LRA)¹ bortförande av barn och av den 3 juli 2003 om handel med barn och barnsoldater²,
- med beaktande av artikel 45 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för utrikesfrågor och yttrandet från utskottet för internationell handel (A6-0022/2004), och av följande skäl:
 - A. Det är av yttersta vikt att det utövas en rigorös kontroll över vapenexporten, framför allt mot bakgrund av det säkerhetspolitiska klimat som råder efter det kalla kriget och utmärks av höggradig instabilitet på det regionala planet, länder där statsmaskineriet inte fungerar, icke-statliga aktörer som använder barnsoldater, terroristnätverk och organiserad brottslighet.
 - B. Rådet har pekat ut vissa av dessa drag inom det säkerhetspolitiska klimat som råder efter det kalla kriget såsom några av de viktigaste inslagen i den hotbild som ingår i den ovannämnda europeiska säkerhetsstrategin.
 - C. Den organiserade brottsligheten och de internationella vapensmugglarna har byggt ut sin olagliga verksamhet med handeldvapen och den fria och okontrollerade tillgängligheten till dessa vapen är en viktig bidragande orsak till det ökande antalet konflikter. Vapen smugglas längs med vägar som går genom det utvidgade EU:s territorium, liksom också genom de nya grannländerna till det utvidgade EU samt länderna i västra Balkan.
 - D. Omkring en halv miljon människor dör varje år som en följd av våld relaterat till lätta vapen, både i väpnade konflikter och i kriminella sammanhang.
 - E. Under det senaste årtiondet har användningen av privata säkerhets- eller militärstyrkor ökat markant. Detta kräver att ny lagstiftning införs för att kontrollera och övervaka den verksamhet som bedrivs av företag som tillhandahåller privata militär-, polis- eller säkerhetstjänster.
 - F. EU bör genom ytterligare initiativ till rustningsbegränsningar och nedrustning fullgöra sitt ökade ansvar för fred och säkerhet i Europa och ute i världen.
 - G. Största möjliga insyn i detta område, inbegripet utarbetandet av heltäckande årsrapporter, är en grundläggande förutsättning för demokratiskt ansvarstagande såsom den bästa garantin för fred och stabilitet.
 - H. Användarhandboken till Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport innebär ett viktigt framsteg när det gäller att klarlägga vad som föreskrivs i koden beträffande besked om avslag och samråd samt för att bidra till att undvika att medlemsstaterna tolkar den olika.

¹ EGT C 121, 24.4.2001, s. 401.

² EUT C 74 E, 24.3.2004, s. 854.

- I. Rådets gemensamma ståndpunkt om kontroll av vapenförmedling utgör ett första steg i kontrollen av den olagliga vapenförmedlingen men en rad svagheter återstår att åtgärda om dess effektivitet inte skall undergrävas.
- J. Trots alla de framsteg som gjorts verkar det som om vapen och vapenkomponenter från EU, licenser från EU för tillverkning av vapen utanför EU, privata militära tjänster och säkerhetstjänster från EU, militär personal, sakkunskap och utbildning från EU samt utrustning för dödsstraff, tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling fortfarande levereras till sådana regioner i världen där de normer som fastställts i uppförandekoden utan tvivel ignoreras.
- K. För att den olagliga vapenhandeln skall kunna bekämpas och för att det skall kunna förhindras att olämpliga slutanvändare förses med vapen behövs det ovillkorligen en mera effektiv kontroll av vapenförsändelser, slutanvändarna av exporterade vapen samt av andra former av militär utrustning och utrustning för säkerhetsändamål, liksom också av tillverkningen på licens och av vapenförmedlingen.
- L. Framför allt mot bakgrund av utvecklingen av en europeisk krigsmaterielindustri och en gemensam säkerhets- och försvarspolitik behövs det en mera långtgående harmonisering av EU:s politik för kontroll av vapenexport.
- M. Parlamentet betonade i sin ovannämnda resolution av den 20 november 2003 att öppnandet av den inre marknaden för militära förnödenheter bör åtföljas av ytterligare skärpt kontroll av vapenexporten vid EU:s yttre gränser.
- N. EU:s andel av den internationella vapenhandeln i allmänhet och av exporten av handeldvapen och lätta vapen i synnerhet har ökat i och med att tio nya medlemsstater gick med i EU den 1 maj 2004. Detta följer av att vissa av dessa stater har en omfattande vapenproduktion och -export. Vidare saknar vissa av de nya medlemsstaterna ännu kapacitet att omgående uppfylla sina åtaganden enligt uppförandekoden och har därför behov av hjälp att tillämpa denna.
- O. Under perioden mellan 1999 och 2003 gick ungefär 80 procent av EU:s vapenexport till länder utanför Europa.
- P. I och med att de tio nya medlemsstaterna antagit uppförandekoden har fallen av vapenexport som omfattas av denna uppförandekod ökat.
- Q. Då EU i framtiden fortsätter att utvidgas är det särskilt viktigt att kandidatländerna Kroatien, Bulgarien, Rumänien och Turkiet också utarbetar årliga rapporter om sin vapenexportpolitik, skärper kontrollen över sin vapenexport och ser till att de grundläggande normerna i anslutning till den följs. Det är parlamentets övertygelse att medlemsstaterna inte bara bör ge sitt aktiva stöd till detta, utan också föregå med gott exempel genom att strikt iaktta uppförandekoden och utarbeta heltäckande årsrapporter över den verksamhet som bedrivs på vapenexportområdet.
- R. En ytterligare harmonisering av medlemsstaternas vapenexportpolitik vore ett viktigt bidrag till utvecklingen av den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken, liksom den

också skulle bidra till en förstärkt gemensam syn på utrikespolitiken från medlemsstaternas sida.

- S. Det är parlamentets övertygelse att EU:s politik för kontroll av vapenexport måste vara sådan att konsekvensen med EU:s externa politiska åtgärder bevaras. I det sammanhanget måste det också råda konsekvens med EU:s mål i fråga om krisförebyggande, fattigdomsbekämpning, stärkande av demokratin och främjande av de mänskliga rättigheterna.
- T. Det är parlamentets övertygelse att inget annat än ett internationellt kontrollsystem för vapenexport som utgår från ett internationellt vapenhandelsavtal, i sin tur uppbyggt kring staternas gällande åtaganden enligt internationell rätt, vore effektivt i ett världsomfattande sammanhang.
1. Europaparlamentet anser att en klar och effektiv gemensam politik för kontroll av vapenexport är en högst avgörande faktor i kampen mot internationell terrorism samt i konfliktförebyggandets, den regionala stabilitetens och de mänskliga rättigheternas intresse.
 2. Europaparlamentet hälsar därför med tillfredsställelse de framsteg som omtalats i den femte årliga rapporten om genomförandet av Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport och framför allt fortsättningen av det kompendium om överenskommen praxis mellan medlemsstaterna, vilket offentliggjorts i bilaga I samt tabellen i bilaga II med uppgifter om antalet exportlicenser och värdet av dem samt värdet av vapenexporten.
 3. Europaparlamentet hälsar med tillfredsställelse framför allt den förbättrade informationen från både gamla och nya medlemsstater om deras respektive vapenexport, men är trots det bekymrat över värdet på de upplysningar som i vissa fall tillhandahållits.
 4. Europaparlamentet anser att det är viktigt för insynen i de uppgifter som insamlas att alla medlemsstater tillhandahåller aktuella, fullständiga och jämförbara uppgifter.
 5. Europaparlamentet gläder sig åt att processen för harmonisering av rapporteringsförfarandena fortsätter och att det tagits ytterligare steg på vägen mot statistiska uppgifter som fullt ut kan jämföras EU-medlemsstaterna emellan.
 6. Europaparlamentet önskar därför, trots de framsteg som gjorts i riktning mot en ökad harmonisering av statistiska uppgifter, att varje medlemsstat skall tillhandahålla uppgifter om vilka typer och kvantiteter av vapen som levererats samt om det sammanlagda värdet av exporten och antalet licenser som avslagits och då ange orsakerna till att de avslagits, jämte mera exakta uppgifter om destinationsland och en klassificering av slutanvändarna för att man utgående från sådana mera fullständiga och harmoniserade uppgifter skall kunna förbättra insynen.
 7. Europaparlamentet hälsar i detta sammanhang med tillfredsställelse att det hos rådets sekretariat i Bryssel inrättats en central databas med underrättelser om avslag. Parlamentet anser att denna databas på sikt bör utvidgas till att omfatta uppgifter om samråd i enlighet med uppförandekoden liksom om slutanvändare som man vet eller misstänker har

medverkat i återexport, omdirigering eller missbruk av vapen eller andra kontrollerade varor.

8. Europaparlamentet önskar dessutom att de nationella rapporterna om vapenexport innehåller upplysningar om sådana fall, där det informellt nekats godkännande till vapenexport innan det lämnats in någon officiell ansökan om licens.
9. Europaparlamentet betonar nyttan av denna centrala databas för nekade exporttillstånd, som ju direkt ger alla medlemsstater en informationskälla för att kunna följa upp särskilda avslag.
10. Europaparlamentet hälsar med tillfredsställelse den nya och uppdaterade gemensamma förteckningen över krigsmateriel samt att denna offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att rapportera mer ingående och med större öppenhet om exporten av produkter med dubbla användningsändamål eftersom dessa har ofta använts i samband med kränkningar av de mänskliga rättigheterna.
11. Europaparlamentet anser att uppförandekodens ordalydelse lämnar fältet öppet för olika tolkningar från medlemsstaternas sida och hälsar därför med tillfredsställelse att uppförandekoden fått en användarhandbok där tillämpningsbestämmelserna för den fastställs och klarläggs. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att införa de ändringar i exportvillkoren som krävs för att göra dessa tydligare och mer omfattande, och för att säkra att de överensstämmer helt och fullt med respektive medlemsstats skyldigheter enligt internationell lag.
12. Europaparlamentet välkomnar det faktum att initiativ tagits till en undersökning om hur kriterium 8 skall tillämpas (vapenexportens förenlighet med mottagarlandets tekniska och ekonomiska kapacitet). Detta innebär ett avsevärt bidrag till krisförebyggande och hållbar utveckling i socialt mindre utvecklade länder. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att vidta liknande åtgärder beträffande tillämpningen av övriga sju kriterier.
13. Europaparlamentet anser att EU måste ha enhetliga regler för kontroll av vapenförmedlingsverksamheten men att det trots rådets välkomna gemensamma ståndpunkt från 2003 om kontroll av vapenförmedling fortfarande saknas operativa bestämmelser beträffande medlemsstaternas skyldighet att särskilt kontrollera förmedlings-, transport- och finansieringsverksamheter på vapenområdet som bedrivs av EU-medborgare eller utlänningar bosatta i EU, när denna verksamhet, och de vapenleveranser som följer av denna, går över ”tredjeland”.
14. Europaparlamentet hälsar framför allt med tillfredsställelse vad Belgien, Finland, Frankrike, Förenade kungadömet, Nederländerna, Sverige, Tyskland och Österrike gjort för att kontrollera förmedlingen av konventionella vapen. Parlamentet uppmanar vidare övriga medlemsstater att påskynda förfarandet i det egna landet för att tillämpa de kontrollåtgärder som anges i rådets gemensamma ståndpunkt om kontroll av vapenförmedling.
15. Europaparlamentet upprepar sin åsikt om att det bör införas ett obligatoriskt registrerings- och tillståndssystem för kontrollen av transaktioner med vapen och att detta, i likhet med

Förenta staternas lagstiftning, bör gälla också för EU-medborgare och företag från EU utanför EU:s territorium.

16. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att i sin lagstiftning om vapenförmedling ta med också transport av vapen och finansiella tjänster som inriktas på handeln med vapen.
17. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att förbjuda förmedling av utrustning för dödsstraff, tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling, och att kriminalisera överträdelser av FN:s, EU:s eller OSSE:s vapenembargon liksom nationella vapenembargon av berörda medlemsstater, när dessa överträdelser begås av EU-medborgare eller EU-godkända vapenmäklare eller vapenhandlare, oavsett var.
18. Europaparlamentet hälsar med tillfredsställelse att ”uppgift om varornas slutanvändning” tagits med bland de uppgifter som minst skall ingå i ett slutanvändarintyg men kräver samtidigt att en klausul införs om att materialet inte får användas i olagliga syften. Parlamentet upprepar dock sitt krav på att det skall inrättas ett system för verifiering av överföringar och övervakning efter export som även inbegriper systematiska inspektioner genomförda av behöriga nationella myndigheter av platser där dessa varor överförs och lagras, med möjlighet att påföra påföljder.
19. Europaparlamentet uppmanar därför än en gång medlemsstaterna att undersöka om det skulle gå att inrätta ett gemensamt övervakningssystem på EU-nivå och rekommenderar att modellen med en europeisk byrå för kontroll av vapenexport tas i övervägande.
20. Europaparlamentet uppmanar rådet och medlemsstaterna att upprätthålla EU:s vapenembargo mot Folkrepubliken Kina och att inte försvaga gällande nationella begränsningar beträffande sådana vapenförsäljningar.
21. Europaparlamentet uppmanar kandidatländerna – Kroatien, Bulgarien, Rumänien och Turkiet – att utgående från uppförandekoden skärpa sin nationella lagstiftning och framför allt sin praxis inom området vapenexport samt avlägga rapport om denna praxis i enlighet med bilagorna I och II i den femte årliga rapporten. Parlamentet uppmanar kommissionen att noga följa de framsteg som görs i anslutningsförhandlingarna och uppmanar dessutom alla nuvarande medlemsstater att sammanställa och offentliggöra nationella årliga rapporter för kalenderåret 2004 och för varje år därefter.
22. Europaparlamentet anser att de nya grannländerna till det utvidgade EU, liksom länder med vilka EU ingått eller avser ingå ett stabiliserings- och associeringsavtal, också bör anmodas följa uppförandekoden. Särskild uppmärksamhet bör i detta avseende ägnas åt Kaliningrad som tidigare använts för omdirigeringar av militär utrustning och vapen från andra delar av Ryssland till olagliga slutanvändare. Parlamentet uppmanar rådet och kommissionen att i sitt samarbete med Ryska federationen prioritera åtgärder för att bekämpa denna olagliga handel, inbegripet ett regelbundet informationsutbyte om export- och transitkontroller och -licenser.
23. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att under samordnade former ställa tillräckligt med bistånd till förfogande till alla stater som inte har de resurser som behövs för att de skall kunna genomföra uppförandekoden ordentligt.

24. Europaparlamentet välkomnar i detta sammanhang det faktum att regeringarna i Polen och Sverige tagit initiativet till fem informella möten för COARM mellan gamla och nya medlemsstater om vapenexportkontroll, och rekommenderar att denna ordning med COARM-möten upprätthålls och att dessa möten görs mer representativa och hålls mer regelbundet. Parlamentet hälsar också med tillfredsställelse de insatser som Nederländernas regering gjort för att handleda kandidatländerna och andra intresserade länder i den praktiska tillämpningen av uppförandekoden.
25. Europaparlamentet går än en gång ut med ett upprop om rättsligt bindande föreskrifter för och fullständig harmonisering av medlemsstaternas politik för kontroll av vapenexport såsom ett mål på kort sikt och uppmanar medlemsstaterna till framsteg i denna riktning. Parlamentet efterlyser vidare sanktioner som skall riktas mot EU-registrerade verksamheter som bryter mot FN:s, EU:s, OSSE:s eller av någon av medlemsstaternas vapenembargon.
26. Europaparlamentet rekommenderar att följande åtgärder skall vidtas under tiden:
- a) Oinskränkt förhandssamråd mellan medlemsstaterna om överföringar till regioner som är utsatta för kriser samt upprättandet av en EU-checklista över varningsindikatorer som på ett tidigt stadium kan signalera att det finns allvarliga farhågor beträffande en given slutanvändare vilka skulle kunna få konsekvenser för utfärdandet av vapenexportlicens.
 - b) En helt och fullt multilateral syn på samrådet i anslutning till beslut om huruvida licenser skall beviljas eller inte, varvid, som ett första led i detta, medlemsstaterna bör förbinda sig att delge alla andra medlemsstater sakinnehållet i och resultaten av allt samråd de deltagit i, framför allt i fall av prisunderskridanden.
 - c) Införlivande i nationell lag av alla principer, kriterier och tillämpningsbestämmelser i uppförandekoden, varvid det skall vara underförstått att detta inte påverkar medlemsstaternas rätt att ha en mera restriktiv nationell politik.
 - d) Hänvisning i alla framtida EU-embargon till de utrustningskategorier i EU:s gemensamma förteckning över krigsmateriel, eller i bilagan till förordningen om produkter med dubbla användningsändamål, som skall omfattas av embargot.
27. Europaparlamentet går ut med ett upprop om att kontrollen av rörligheten för krigsmateriel inom Europeiska unionen gradvis skall avskaffas, inför upprättandet av en gemensam europeisk marknad för krigsmateriel. Detta bör ske inom ramen för en gemensam EU-politik för kontroll av vapenexport, exempelvis genom en avtal om införandet av en bestämmelse i uppförandekoden om förbud mot undererbjudande av priser.
28. Europaparlamentet uttalar sitt starka stöd för att rådet skall utfärda en handelsförordning som anger förbud mot export av all utrustning som kan användas för att verkställa dödsstraff, tortyr eller omänsklig behandling av annat slag, härunder även vissa bestämda vapentyper såsom trupperminor, samt rigorös kontroll av utrustning som kan användas i samband med internt förtryck.
29. Europaparlamentet riktar, i fråga om exportkontroll i relation till tredje land, ett upprop om att särskild uppmärksamhet skall ägnas produkter som kan användas för både civila och militära ändamål, såsom övervakningsteknik. Samma bör gälla för reservdelar och

produkter som kan användas i cyberkrigföring och kränkningar av mänskliga rättigheter på ett sätt som inte medför döden för de drabbade.

30. Europaparlamentet delar COARM:s oro över huruvida det är önskvärt att tillåta export av reglementerad materiel som är avsedd för humanitära ändamål under omständigheter där ett exporttillstånd annars inte skulle beviljas. Parlamentet accepterar att vissa sorters reglerad materiel kan bidra till befolkningens säkerhet och välbefinnande i konfliktområden, men betonar att detta måste undersökas mycket noggrant och varje gång konkret från fall till fall, varvid medlemsstaterna måste ha tillräckliga garantier mot missbruk.
31. Europaparlamentet går ut med ett upprop till medlemsstaterna om att de skall erkänna att uppförandekoden också gäller produkter som det importerande landet avser infoga i färdiga vapensystem eller delar av dem för att därefter exporteras till något tredjeland.
32. Europaparlamentet går ut med ett upprop till medlemsstaterna om att de skall anta lagstiftning med krav på licenser för produktion i tredjeland av vapen (eller komponenter i dem) på licens från EU.
33. Europaparlamentet går ut med ett upprop till medlemsstaterna om att de skall erkänna att uppförandekoden också gäller alla slag av överföringar ”från stat till stat”, framför allt överföringar av överskottsvapen. Parlamentet uppmanar att det är i uppenbar strid med uppförandekoden att exportera eller omdirigera överskottsvapen till länder där de kommer att användas i samband med kränkningar av de mänskliga rättigheterna, förbrytelser mot den internationella humanitära rätten eller andra brott mot folkrätten.
34. Europaparlamentet går ut med ett upprop till medlemsstaterna om att de skall erkänna att uppförandekoden också gäller överföringar av personal, sakkunskap och utbildning inom militärens, säkerhetstjänstens och polisens område liksom den också gäller privata militära tjänster och säkerhetstjänster.
35. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att enas om en lista över länder som är inbegripna i väpnade konflikter och till vilka export av vapen är i princip förbjuden, på grundlag av rapporter och rekommendationer från säkerhetsrådets organ för kontroll av vapenembargon.
36. Europaparlamentet ställer sig bakom betydelsen av undersökningar för att åstadkomma lagenlig tillsyn och kontroll över den elektroniska överföringen av kunskaper, mjukvara och teknik som kan ha samband med materiel som förekommer i gemenskapsförteckningen över varor för vilka det behövs en exportlicens.
37. Europaparlamentet uppmanar vapenexporterande länder som inte är EU-medlemsstater att också sluta upp bakom principerna och kriterierna i uppförandekoden, så att det med hjälp av koden kan ges ett verkligt bidrag till en världsomfattande vapenexportkontroll, konfliktförebyggande verksamhet och främjandet av fred på jorden.
38. Europaparlamentet anser att ett internationellt kontrollsystem för vapenhandeln är det enda sättet att få till stånd en effektiv världsomfattande kontroll av vapenexporten och uppmanar därför medlemsstaterna att verka till förmån för rigorösa internationella

bestämmelser för vapenexporten inför FN:s översynskonferens om handeldvapen 2006 samt arbeta för ett rättsligt bindande internationellt fördrag om vapenhandel som även inbegriper åtgärder för att konvertera och omstrukturera verksamheter som producerar militär utrustning.

39. Europaparlamentet uppmanar rådet och medlemsstaterna till strikt tillsyn över att slutanvändarintygen efterlevs, särskilt uppgifter om slutanvändarland, förbud mot vidareexport och löften om att varorna inte skall användas för andra ändamål än den uppgivna användningen.
40. Europaparlamentet begär att det i hela EU skall införas en särskild skatt på vapenhandel och att EU skall föra en aktiv diplomati för att en sådan skatt skall tas ut på global nivå såsom har föreslagits av FN:s generalförsamling och av Brasiliens, Chiles och Frankrikes presidenter och Spaniens regeringschef. Intäkterna från denna skatt skulle gå till en fond till förmån för offer för väpnade konflikter i synnerhet och fattigdomsminskning i allmänhet.
41. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaternas regeringar att göra en grundlig översyn av uppförandekoden och då ta hänsyn till de ovannämnda kraven och rekommendationerna samt bedriva samråd med berörda parter, såsom parlament och icke-statliga organisationer.
42. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen och till medlemsstaternas regeringar och parlament samt till regeringarna och parlamenten i sådana medlemsstater som gått med på att följa principerna i uppförandekoden.

MOTIVERING

I. Inledning

I Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport, som antogs den 8 juni 1998, fastställs miniminormer för medlemsstaternas utfärdande av exportlicenser för konventionella vapen. Koden omfattar åtta grundläggande kriterier och tolv tillämpningsbestämmelser. Den utgör för närvarande det mest heltäckande internationella kontrollsystemet för vapenexport.

Rådet, och i synnerhet Coarm-arbetsgruppen, liksom medlemsstaterna strävar ständigt efter att finna vägar för att öka insynen, dialogen och samordningen i syfte att kontrollera exporten av konventionella vapen. De viktigaste framstegen som omnämns i den femte årliga rapporten och bilagda kompendium är användarhandboken till Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport, upprättandet av en central databas med underrättelser om avslag, den gemensamma ståndpunkten om kontroll av vapenförmedling, en reviderad förteckning över militär utrustning och målsättningen att inleda en översyn av uppförandekoden under 2004.

I likhet med tidigare år välkomnar Europaparlamentet de förbättringar som gjorts i fråga om koden, men är samtidigt bekymrat över att rekommendationerna fortfarande inte förverkligats. I synnerhet är Europaparlaments begäran om att koden skall bli rättsligt bindande fortfarande inte åtgärdad. I den årliga rapporten om de mänskliga rättigheterna påpekas dessutom att ”EU:s människorättspolitik vid flera tillfällen har undergrävts av medlemsstater som systematiskt åsidosätter bestämmelserna om en restriktiv tillämpning av EU:s uppförandekod i samband med vapenexport”¹.

I den europeiska säkerhetsstrategin som antogs i december 2003 utpekas instabilitet på det regionala planet, länder där statsmaskineriet inte fungerar och internationell terrorism som de mest markanta inslagen i hotbilden för EU. Okontrollerade vapenexporter till mottagarländer utanför EU kan avsevärt förvärra hotbilden, även om detta inte uttryckligen nämns i strategidokumentet. I detta sammanhang bör det påpekas att 80 procent av EU:s vapenexporter går till länder utanför Europa². Dessutom har i och med utvidgningen EU:s andel av den internationella vapenhandeln i allmänhet ökat och i synnerhet när det gäller tillverkning av handeldvapen och lätta vapen. Av denna anledning är det mycket viktigt att få till stånd en gemensam vapenexportpolitik.

Harmoniseringen av EU:s vapenexportpolitik gentemot tredjeland kommer även att stärka den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) som den utgör en del av. Detta är av särskild betydelse med hänsyn till utvidgningen den 1 maj 2004, då tio medlemsstater anslöt sig till EU.

II. Utvärdering av de fem åren som koden tillämpats

1) Harmonisering av nationella rapporter

¹ P5_TA(2004)0376, punkt 30.

² Sipris årsbok 2004, s. 458.

Medlemsstaternas nationella rapporter ligger till grunden för den årliga rapporten. Få framsteg har dock gjorts när det gäller harmoniseringen av dessa rapporter sedan den fjärde årliga rapporten offentliggjordes. Även om medlemsstaterna bör tillhandahålla uppgifter för varje mottagarland om antalet utfärdade exportlicenser, värdet av dem i euro (om tillgängligt), antalet avslagna licenser och om kriterierna för avslagen, påpekas det i Sipris årsbok 2004 att vissa regeringar fortfarande inte är villiga eller oförmögna att tillhandahålla sådana uppgifter. Tabell A i bilagan visar att Danmark, Frankrike, Tyskland, Grekland och Irland inte sänder in uppgifter om värdet av vapenexporterna, medan Nederländerna och Portugal inte tillhandahåller uppgifter om värdet av utfärdade licenser. Detta utgör ett uppenbart hinder för en fullständig insyn och parlamentarisk kontroll av EU:s vapenexporter. Ett annat problem är att de uppgifter som sänds in av olika medlemsstater är oförenliga. Exempelvis tillhandahåller Österrike enbart uppgifter om krigsmateriel men inte om materiel som inte är krigsmateriel.¹ Däremot välkomnas att Italien, Portugal, Spanien, Sverige och Förenade kungariket i sina i nationella rapporter gjort en uppdelning av avslagen per region. I Sipris årsbok påpekas dock med rätta att värdet av de insända uppgifterna kan ifrågasättas eftersom antalet avslag per region i vissa fall inte överensstämmer med det totala antalet avslag². Vid sidan av handeln inom gemenskapen avser det största antalet exportlicenser fortfarande Balkanländerna, Ryssland, Ukraina och Kaukasusområdet. Det totala antalet inledda samråd (68) och antalet genomförda samråd (48) förefaller dock lågt i förhållande till 411 avslagna och mer än 36 000 beviljade licenser. Vidare minskade antalet avslag med 54 medan antalet beviljade licenser ökade med mer än 11 000.

2) Slutanvändarintyg

Den enda utveckling värd att notera är att ”uppgift om varornas slutanvändning” tagits med bland minimikraven på uppgifter i slutanvändarintyget. De mer ambitiösa rekommendationerna i Europaparlamentets tidigare årsrapport har dock inte beaktats. Emellertid är inrättandet av ett leveranskontrollsystem och ett system för efterföljande exportövervakning av alla exporter i enlighet med uppförandekoden och med möjlighet till påföljder även fortsättningsvis av stor betydelse för att effektivt kunna kontrollera slutanvändningen av vapen och av annan militär- och säkerhetsutrustning samt av tillverkningen på licens i utlandet. Eftersom ett sådant övervakningssystem kan gå utöver vad vissa mindre länder och vissa nya medlemsstater förmår hantera bör medlemsstaterna på nytt allvarligt överväga möjligheten att inrätta ett gemensamt övervakningssystem för EU. En europeisk byrå för vapenexportkontroll skulle kunna utgöra en lämplig motsvarighet till den planerade krigsmaterielbyrån när det gäller tillverkning och anskaffning.

3) Vapenförmedling

Den gemensamma ståndpunkten om kontroll av vapenförmedling, som antogs av rådet i juni 2003, utgör ett verkligt framsteg. Den innehåller en definition av vapenförmedlingsverksamheten, skyldigheten att från en behörig myndighet införskaffa licens eller skriftligt tillstånd att bedriva vapenförmedlingsverksamhet, informationsutbyte om vapenförmedling och fastställande av lämpliga påföljder. För att göra den gemensamma ståndpunkten mer effektiv bör tillståndsgivning för vapenförmedlingsverksamhet och

¹ Sipris årsbok 2004, s. 471–472.

² Sipris årsbok 2004, s. 471.

registrering av denna vara obligatorisk. Vidare bör bestämmelserna i den gemensamma ståndpunkten, i enlighet med vad som är fallet i amerikansk lagstiftning, även vara tillämpliga på EU-medborgare och EU-verksamhet utanför gemenskapens område. I detta sammanhang kan de ansträngningar som gjorts av Österrike, Belgien, Finland, Frankrike Tyskland, Nederländerna och Sverige tjäna som exempel på god praxis. Emellertid omfattas inte vapentransporter och vapenfinansiering av medlemsstaternas lagstiftning om vapenförmedlingsverksamhet, vilket i flera fall förhindrat att vapenexporter stoppats till mottagare som uppenbart inte respekterar normerna i koden. Än mer oroväckande är att den gemensamma ståndpunkten inte uttryckligen förbjuder förmedling av utrustning för verkställande av dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling.

4) System för förmedling om underrättelser om avslag

Genom användarhandboken till Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport har systemet för underrättelser om avslag och samråd väsentligt förbättrats i och med att tillämpningsbestämmelserna i uppförandekoden tolkas och klarläggs. Därför finns det mindre risk för att bestämmelserna tolkas på olika sätt av medlemsstaterna samtidigt som kryphål har täppts igen. Handbokens fyra huvuddelar utgörs således av definitionen av avslag, erforderlig information för underrättelse om avslag, återkallande av underrättelse om avslag och klarläggande om förfarandet för underrättelse om avslag samt samrådsförfarandet. Vidare har det fattats beslut om att en central databas för underrättelse om avslag skall inrättas vid rådets sekretariat i Bryssel. Den utgör en värdefull informationskälla för medlemsstaterna och ett framsteg i riktning mot en mer samordnad vapenexportpolitik för EU. Nästa steg vore en automatisk förmedling till samtliga medlemsstater av sakinnehållet i och resultatet av samråden.

5) Dialog med kandidatländerna och tredjeländ

Även om tio nya medlemsstater anslöt sig till Europeiska unionen den 1 maj 2004 och därigenom fullständigt anslöts till uppförandekoden måste dialogen med återstående kandidatländer – Bulgarien, Rumänien och Turkiet – fortsätta. Detta skulle exempelvis kunna ske i form av informella Coarm-sammanträden mellan gamla och nya medlemsstater på det sätt som Polen och Sverige initierat. Underrättelser om avslag bör vidarebefordras till dessa länder och EU bör utbyta nationella rapporter om vapenexporter med dem. Kandidatländerna bör å sin sida anta lagar som omvandlar koden på ett korrekt sätt i nationell lagstiftning. Även i de associerade länderna och i de nya grannländerna som Ukraina, Vitryssland eller Serbien och Montenegro måste tillämpningen av uppförandekoden främjas. Tyvärr innehåller den femte årliga rapporten inte några konkreta förbättringar härvidlag. Eftersom länderna i Central- och Östeuropa tidigare varit viktiga utgångspunkter eller transitrutter för vapenhandeln och har avsevärd potential för att tillverka lätta - och även tyngre – vapen är det nödvändigt att ge adekvat hjälp till de länder inom och utom EU som inte själva har medel för att fullt ut genomföra uppförandekoden och anpassa sin praxis till de normer som införts mellan de gamla medlemsstaterna. Nederländernas regering som t.ex. tillhandahållit kandidatländerna och andra intresserade länder en introduktion till det praktiska genomförandet av uppförandekoden kan stå som exempel för andra länder.

6) Gemensam EU-förteckning över militär utrustning

Den första uppdateringen av EU:s gemensamma förteckning över militär utrustning sedan juni 2000 och offentliggörandet av denna i Europeiska gemenskapens tidning utgör ett viktigt bidrag till harmoniseringen och stärkandet av uppförandekoden. Den kommer att basera sig på det numreringsystem som tillämpas i Wassenaararrangemangets förteckning över ammunition. Olyckligtvis omfattas inte vissa produkter med dubbla användningsändamål, vilka mycket väl kan utnyttjas för att kränka de mänskliga rättigheterna. Samma sak gäller för vissa delar av vapensystem.

7) Genomförande av kriterium 8 i uppförandekoden

Kriterium 8 är det så kallade kriteriet för hållbar utveckling som fastställer huruvida vapenexporter är förenliga med mottagarlandets tekniska och ekonomiska kapacitet. Eftersom detta kriterium är särskilt viktigt i samband med konfliktförebyggande och hållbar utveckling i socialt mindre utvecklade länder välkomnas den översyn som inletts för att utarbeta riktlinjer för hur detta kriterium skall tillämpas. Målsättningen skall vara att förhindra att en alltför omfattande vapenimport skadar den sociala och ekonomiska utvecklingen i ett land.

8) Prioriterade riktlinjer för den närmaste framtiden

I den femte årliga rapporten fastställs totalt nio prioriterade riktlinjer, varav riktlinje sju (Utveckling av dialogen med Europaparlamentet) och riktlinje nio (Översyn av uppförandekoden) är av särskild betydelse för Europaparlamentet. En livligare dialog med Europaparlamentet kommer att utgöra ett viktigt framsteg när det gäller en ökad granskning av EU:s vapenexporter och kommer att stärka uppförandekodens demokratiska legitimitet. En översyn av koden kan leda till klara förbättringar om rekommendationerna i Europaparlamentets resolution beaktas och om översynen genomförs på en bred och öppen basis – innefattande både parlamentariska och icke-parlamentariska organisationer. Den vaga formuleringen i de prioriterade riktlinjerna ger dock intryck av att medlemsstaterna inte fullt stödjer dem.

III. Rekommendationer beträffande strängare kontroll av vapenexport, rättsligt bindande regler och större insyn

I en nyutkommen rapport från Amnesty International om EU:s vapenexport¹ görs en undersökning av ett stort antal tillfällen då kryphål, sänkta priser eller otillräckliga klargöranden eller oklara definitioner lett till att vapen, komponenter, licenser för vapentillverkning i utlandet, privata militära- och säkerhetstjänster, militär personal, sakkunniga, utbildning och utrustning som kan används till dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling exporterats från EU till områden i världen där otvivelaktigt EU:s normer för demokrati, mänskliga rättigheter och hållbar utveckling inte respekteras. En konsekvent ordning för vapenkontroll på europeisk och internationell nivå är av yttersta betydelse i synnerhet med avseende på de generella principer som ligger till grund för EU:s politik utåt, som mänskliga rättigheter, konfliktförebyggande och hållbar utveckling. Av denna anledning finns det omedelbart behov av striktare kontroller, rättsligt bindande regler och ökad insyn.

¹ Amnesty International: *Undermining Global Security: The European Union's Arms Exports, 2004.*

1) Strängare kontroller

Rådet bör först och främst anta kommissionens förslag om en rådsförordning om handel som förbjuder export av all utrustning som kan användas för tortyr och som inför stränga kontroller av all utrustning som kan användas för internt förtryck. Vidare bör medlemsstaterna komma överens om att upprätta en gemensam förteckning över de länder som är inblandade i väpnade konflikter och till vilka vapenexporter principiellt bör förbjudas (eventuellt förbud). Det är även nödvändigt att genomföra systematiska fysiska kontroller av vapenleveranser på de orter där vapnen importeras, transiteras eller exporteras. Slutligen bör medlemsstaterna tolka uppförandekoden så strikt som möjligt. Framför allt skall de bekräfta att koden tillämpas i följande fall:

- Produkter som kan användas för både civila och militära ändamål som övervakningsteknik eller produkter eller delar därav som kan användas i samband med cyberkrigsföring eller för kränkningar av de mänskliga rättigheterna på ett sätt som inte medför döden för de drabbade.
- Produkter som det importerande landet avser infoga i färdiga vapensystem eller delar av dem.
- Tillverkning i tredjeland av vapen eller vapenkomponenter med EU-licens.
- Alla överföringar från stat till stat, i synnerhet överföring av överskottsvapen.
- Överföring av personal, sakkunskap och utbildning inom militärens, säkerhetstjänstens och polisens område liksom militära tjänster och säkerhetstjänster.

2) Rättsligt bindande bestämmelser

Europaparlamentet har återupprepat sin begäran om att koden skall göras rättsligt bindande och att medlemsstaternas vapenexportpolitik harmoniseras full ut. Därför välkomnas att uppförandekoden kan komma att omvandlas till en gemensam ståndpunkt. Emellertid kan ytterligare avsevärda förbättringar och enskilda framsteg göras, vilka Europaparlamentet redan föreslagit i sitt senaste betänkande, nämligen:

- a) Medlemsstaterna bör i större utsträckning samråda med varandra innan beslut fattats om att avslå licenser eller i samband med överföring till områden som kan tänkas vara konflikt-drabbade. Ett närmare samarbete mellan Coarms-arbetsgrupp och rådets olika regionala arbetsgrupper skulle bidra till att uppnå detta mål.
- b) Informationsutbytet och samråden har hitintills bara skett bilateralt och styrts av sittande rådsordförandeskap. Ett mer multilateralt samrådsförfarande i samband med beslut om att bevilja eller avslå licenser skulle utgöra ett viktigt framsteg mot en harmonisering.
- c) Ett ytterligare mellansteg mot att göra uppförandekoden rättsligt bindande är enligt Europaparlamentet att rekommendera samtliga medlemsstater att omvandla koden i nationell lagstiftning.

3) Ökad insyn

Anslutningen av de tio nya medlemsstaterna har aktualiserat behovet av en harmonisering av kommande nationella årliga rapporter. Detta erbjuder även möjlighet till att kvalitativt förbättra statistiken i den årliga rapporten.

Medlemsstaterna bör inte enbart tillhandahålla full information enligt överenskomna kriterier (se punkt II.1) utan även när det gäller följande punkter:

- Typ av vapen (t.ex. helikopter eller maskingevär), vapenkomponenttyp och produkttyp som kan användas både för civila och militära ändamål (t.ex. övervakning och underrättelseteknik) med avseende på bestämmelseort.
- Antal (t.ex. antal levererade gevär) med avseende på bestämmelseort.
- Överföring av personal, sakkunskap och utbildning inom militärens, säkerhetstjänstens och polisens område.
- Detaljerade uppgifter om slutanvändare med avseende på bestämmelseort.
- Informella avslag på licenser för vissa vapenexporter, som beviljats före den formella licensansökan.

Om de årliga rapporterna innehöll mer omfattande och harmoniserade uppgifter av detta slag skulle de möjliggöra en större insyn och utgöra ett mycket värdefullt instrument för den parlamentariska granskningen och sålunda även för den demokratiska kontrollen.

4) Hantering av vapenförmedlingen

Många medlemsstater har fortfarande inte någon nationell lagstiftning för vapenförmedling och även i länder där det finns en sådan lagstiftning betecknas inte alltid kränkningar av vapenembargon som ett brott om de utförs av medborgare eller registrerade individer eller enheter då dessa befinner sig i utlandet. Detta innebär att en samvetslös vapenförmedlare som är EU-medborgare eller bosatt inom EU kan bege sig utanför EU:s område för att förmedla en vapenaffär i strid med exempelvis FN:s vapenembargo utan att löpa risk för rättsliga påföljder när han återvänder till EU-området. Detta problem måste också gripas an på ett kraftfullare sätt.

IV. Slutsatser

EU:s uppförandekod har utvecklats avsevärt sedan den antogs 1998 och många nya bestämmelser har genomförts och klargöranden gjorts i en eller annan form, även om koden i sig inte ändrats. Översynen av koden under 2004 erbjuder en utmärkt möjlighet till att göra framsteg och att vidta ytterligare åtgärder i enlighet med vad som föreslagits av Europaparlamentet. Vidare måste EU och dess medlemsstater erkänna att illegala vapenexporter är ett globalt problem och av denna anledning samarbeta med sina partnerländer, i synnerhet USA, för att få till stånd ett rättsligt bindande internationellt avtal om vapenhandel. På kort sikt och med avseende på FN:s granskningskonferens 2006 borde medlemsstaterna åtminstone främja stränga internationella normer om vapenexport. Detta kommer att bidra till att minska regional instabilitet, organiserad brottslighet, internationell terrorism och kränkningar av de mänskliga rättigheterna i hela världen och bidra till att göra Europa till en säkrare plats i en bättre värld.

11.10.2004

YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INTERNATIONELL HANDEL

till utskottet för utrikesfrågor

över den femte årliga rapporten enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport (2004/2103(INI))

Föredragande: Jacky Henin

FÖRSLAG

Utskottet för internationell handel uppmanar utskottet för utrikesfrågor att som ansvarigt utskott infoga följande i sitt resolutionsförslag:

1. Europaparlamentet anser att vapenkontroll är en viktig del i en konsekvent politik som lever upp till EU:s målsättningar i fråga om fred, utveckling, respekt för de mänskliga rättigheterna och demokrati.
2. Europaparlamentet noterar att vissa framsteg gjorts i fråga om genomförandet av Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport, men beklagar att europeiska vapen fortsätter att levereras i stora mängder i strid med uppförandekoden. Parlamentet önskar se att det antas ett EU-instrument som gör uppförandekoden rättsligt bindande.
3. Europaparlamentet noterar att det skett en liten minskning av vapenutgifterna inom EU de senaste åren, men oroas av att denna mer än väl uppvägs av en ökad export av tillverkade vapen till tredje land. Parlamentet anser att EU och medlemsstaterna inte bara bör genomföra uppförandekoden, utan också bidra till att sänka den globala rustningsnivån.
4. Europaparlamentet stöder sitt tidigare förslag om rättsligt bindande bestämmelser och en fullständig harmonisering av medlemsstaternas vapenexportpolitik på medellång sikt och uppmanar medlemsstaterna att göra framsteg i denna riktning.
5. Europaparlamentet anser att man dessutom måste uppmuntra till en diversifiering och omläggning av krigsmaterielföretagens produktion.
6. Europaparlamentet anser att EU bör fortsätta att uppmuntra andra länder (särskilt Förenta staterna, Ryssland, Ukraina och Kina) att ansluta sig till uppförandekoden för vapenhandel och att begränsa vapenutgifter och vapenexport.
7. Europaparlamentet understryker betydelsen av undersökningar för att åstadkomma

lagenlig tillsyn och kontroll över den elektroniska överföringen av kunskaper, mjukvara och teknik som kan ha samband med materiel som förekommer i gemenskapsförteckningen över varor för vilka det behövs en exportlicens.

8. Europaparlamentet anser att det, för att bekämpa illegal vapenhandel och för att se till att vapen inte hamnar i händerna på olämpliga slutanvändare, är viktigt att stärka kontrollerna av båtlastar, vapnens slutanvändare, annan militär materiel och säkerhetsutrustning, framställning på licens och vapenförmedling. Parlamentet vill särskilt när det gäller slutanvändare se att det i slutanvändarintygen införs en klausul om ickemisbruk där det förklaras att materielen inte kommer att användas på otillåtet sätt.
9. Europaparlamentet stöder uppmaningen till medlemsstaterna att än en gång undersöka möjligheten att införa ett gemensamt EU-tillsynssystem och rekommenderar att man i detta sammanhang även överväger en modell med en europeisk byrå för vapenexportkontroll.
10. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att införa straffrättsliga påföljder för överträdelser av de vapenembargon som utfärdats av FN, EU eller OSSE eller av någon medlemsstat oavsett var de begås av europeiska förmedlare eller förmedlare eller företag som är registrerade i EU.
11. Europaparlamentet begär att det i hela EU skall införas en särskild skatt på vapenhandel och att EU skall föra en aktiv diplomati för att en sådan skatt skall tas ut på global nivå såsom har föreslagits av FN:s generalförsamling och av Brasiliens, Chiles och Frankrikes presidenter och Spaniens regeringschef. Intäkterna från denna skatt skulle gå till en fond till förmån för offer för väpnade konflikter i synnerhet och fattigdomsminskning i allmänhet.
12. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att komma överens om en förteckning över länder som är involverade i väpnade konflikter och till vilka vapenexport i princip bör vara förbjuden, med utgångspunkt i rapporter och rekommendationer från FN:s säkerhetsråd som övervakar mekanismerna för vapenembargon.
13. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att inleda sådana undersökningar som gjorts för kriterium 8 om hur de övriga sju kriterierna skall genomföras.
14. Europaparlamentet vill att databasen för anmälningar om avslag vid rådets sekretariat i Bryssel i sinom tid skall utvidgas till att även omfatta information om samråd enligt uppförandekoden och om slutanvändare som man vet eller misstänker sysslar med återexport, avledningar eller felaktig användning av vapen och andra kontrollerade varor.
15. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att ändra exportkriterierna i uppförandekoden i syfte att öka deras tydlighet och räckvidd och att se till att de till fullo återspeglar staternas befintliga ansvar enligt internationell rätt.

ÄRENDETS GÅNG

Titel	Femte årliga rapporten enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport
Förfarandenummer	2004/2103(INI)
Ansvarigt utskott	AFET
Förstärkt samarbete	–
Föredragande av yttrande Utnämning	Jacky Henin 14.9.2004
Behandling i utskott	30.9.2004 11.10.2004
Antagande av förslag	11.10.2004
Slutomröstning: resultat	för: 22 emot: 0 nedlagda röster: 0
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Enrique Barón Crespo, Daniel Caspary, Françoise Castex, Jean-Marie Cavada, Giulietto Chiesa, Christofer Fjellner, Béla Glattfelder, Jacky Henin, Erika Mann, Helmuth Markov, Javier Moreno Sánchez, Pasqualina Napoletano, Georgios Papastamkos, Peter Šťastný, Johan Van Hecke, Zbigniew Franciszek Zaleski
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Margrietus J. van den Berg, Reimer Böge, Danutė Budreikaitė, Harlem Désir, Maria Martens
Slutomröstning: närvarande suppleanter (art. 178.2)	Carl Schlyter

ÄRENDETS GÅNG

Titel	Rådets femte årliga rapport enligt tillämpningsbestämmelse 8 i Europeiska unionens uppförandekod för vapenexport		
Förfarandenummer	2004/2103(INI)		
Grund i arbetsordningen	art. 45		
Ansvarigt utskott Tillstånd: tillkännagivande i kammaren	AFET 14.10.2004		
Rådgivande utskott Tillkännagivande i kammaren	INTA 14.10.2004		
Inget yttrande avges Beslut			
Förstärkt samarbete Tillkännagivande i kammaren			
Resolutionsförslag som återges i betänkandet			
Föredragande Utnämning	Raül Romeva i Rueda 13.9.2004		
Tidigare föredragande			
Behandling i utskott	1.9.2004	22.9.2004	11.10.2004
Antagande	12.10.2004		
Slutomröstning: resultat	för:	57	
	emot:	4	
	nedlagda röster:	3	
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Elmar Brok, Toomas Hendrik Ilves, Geoffrey Van Orden, Vittorio Emanuele Agnoletto, Angelika Beer, Panagiotis Beglitis, Bastiaan Belder, Monika Beňová, André Brie, Simon Coveney, Ryszard Czarnecki, Massimo D'Alema, Véronique De Keyser, Giorgos Dimitrakopoulos, Anna Elzbieta Fotyga, Maciej Marian Giertych, Ana Maria R.M. Gomes, Klaus Hänsch, Richard Howitt, Anna Ibrisagic, Jelko Kacin, Georgios Karatzaferis, Ioannis Kasoulides, Helmut Kuhne, Joost Lagendijk, Vytautas Landsbergis, Armin Laschet, Edward H.C. McMillan-Scott, Francisco José Millán Mon, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols i Germà, Cem Özdemir, Alojz Peterle, Tobias Pflüger, João de Deus Pinheiro, Mirosław Mariusz Piotrowski, Paweł Bartłomiej Piskorski, Poul Nyrup Rasmussen, Raül Romeva Rueda, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, György Schöpflin, Marek Maciej Siwiec, István Szent-Iványi, Konrad Krzysztof Szymański, Charles Tannock, Jan Marinus Wiersma, Karl von Wogau, Francis Wurtz		
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Laima Liucija Andriekienė, Irena Belohorská, Árpád Duka-Zólyomi, Carlo Fatuzzo, Michael Gahler, Anneli Jäätteenmäki, Glenys Kinnock, Jaromír Kohlíček, Miguel Angel Martínez Martínez, Pasqualina Napoletano, Borut Pahor, Józef Pinior, Rihards Pīks, Luís Queiró, Mechtilid Rothe, Aloyzas Sakalas, Pierre Schapira, Inger Segelström, Jean Spautz, Marcello Vernola		
Slutomröstning: närvarande suppleanter (art. 178.2)			
Ingivande – A[6]-nummer	19.10.2004	A6-0022/2004	
Anmärkingar	...		

